

De verhuizing naar Londen was het ergste wat Hattie en Ben ooit was overkomen. Maar toen kwamen ze de leeuw tegen.

Ze waren het huis uit gejaagd door mevrouw Doncaster, de vermoeide huishoudster, die zei dat ze hun droevige gezichten niet langer aan kon zien op zo'n mooie dag. In het park zouden ze zich volgens haar vast wel vermaken.

Ze liepen wat rond, keken verveeld naar de kwakende eenden in de vijver en gingen uiteindelijk op het enige bankje zitten dat nog vrij was. De andere waren allemaal bezet door vrolijke mensen.

'Wil je een spelletje doen?' vroeg Ben. Het klonk niet alsof het hem iets kon schelen als Hattie dat niet wilde. Hij schopte met zijn hielen tegen een poot van het bankje en kneep

zijn ogen dicht tegen het felle zonlicht. Hier kon hij niet zo vies worden als hij zou willen, dus hij zag er voor de verandering netjes uit. Zijn blonde haar, dat gewoonlijk alle kanten uit stak, lag nog plat op zijn hoofd. Hij had een rond sproetengezicht, nu zonder moddervegen, en er zat amper een kreukje in zijn broek.

Hattie leek wel het tegenovergestelde van haar broertje: zij was lang en stevig, hij juist klein en knokig, en ze had wilde donkere krullen die met een lint uit haar gezicht werden gehouden.

‘Waren we maar thuis,’ zei hij, misschien wel voor de twintigste keer die week.

Hattie gaf geen antwoord. Ze zuchtte en klemde haar kaken op elkaar, zodat ze niet tegen haar broertje zou snauwen. Het was niet zijn schuld dat ze in Londen waren gaan wonen en ze kon het hem ook niet kwalijk nemen dat hij de wens die ze zelf elke dag in haar hoofd had hardop uitsprak. Eerst hadden ze hun tijd besteed aan het bedenken van bizarre plannen om weer terug te gaan naar Derbyshire. Maar de plannen kwamen nooit rond, omdat ze zeker wisten dat hun ouders hen onmiddellijk weer terug naar Londen zouden halen. Dus dat spel verveelde al gauw.

Hattie voelde zich ineens schuldig. Ben was nog maar tien en zij was twaalf (en ze was de laatste tijd zoveel gegroeid dat mensen vaak dachten dat ze ouder was). Mevrouw Doncaster zei altijd tegen haar dat zij de leiding had; zij moest zorgen dat hij zich vermaakte.

‘Goed. Ik zie, ik zie wat jij niet ziet? Jij eerst,’ zei Hattie.

Dit speelden ze altijd als er niets beters te doen was. Eigenlijk waren ze er te oud voor, maar Ben was er heel erg goed in. Op de een of andere manier wist hij altijd onraadbare dingen te verzinnen.

Ze wachtte af terwijl hij om zich heen keek, op zoek naar een goede, onmogelijke keuze. Ben kennende zou het waarschijnlijk zoets zijn als de houtnerf in het bankje, of de pupillen van haar ogen. Ze gaf haar broertje een minuut de tijd en draaide zich toen ongeduldig naar hem toe.

Ben zat stomverbaasd, met ogen op steeltjes, naar iets te kijken. Die blik verdween zodra hij doorhad dat ze naar hem keek.

‘Ben je klaar?’ vroeg ze hem.

Hij aarzelde, maar even later verscheen er een grijns op zijn gezicht. ‘Ja, ik ben klaar. Ik zie, ik zie wat jij niet ziet en het begint met een... L.’

Hij keek zo akelig zelfingenomen dat Hattie meteen wist dat ze de rest van de dag zou zitten raden naar die stomme L.

Ze somde een paar voor de hand liggende L'en op, zoals ‘lariks’ en ‘looppad’, maar Ben zei elke keer ‘Nee!’ en keek steeds triomfantelijker.

Een poosje later wist ze niets meer te verzinnen.

‘Eh...’ Ze keek weer om zich heen in het park, in de hoop dat er op wonderbaarlijke wijze iets nieuws was verschenen, maar dat was niet zo. Ze zag alleen een stelletje op het bank-

je naast hen, dat het nogal gezellig leek te hebben. ‘Lebben?’

Ben trok een vies gezicht. ‘Nee!’

‘Liefde?’ Ze meende het niet echt, ze zat hem alleen maar te stangen.

‘Liefde kun je toch niet zién?’

‘Of wat dacht je van... leer!’ Ze wees naar Bens schoenen.

Ze wist zeker dat ze het nu goed had, maar toch schudde hij zijn hoofd. ‘Goed bedacht, maar nee.’

Ze kreunde. Zo langzamerhand had ze spijt dat ze het spelletje had voorgesteld.

‘Ach, ik weet het niet, hoor. Lynx? Luipaard? Leeuw?’

‘Ja!’

Het duurde even voordat Hattie beseftte wat Ben had gezegd. ‘Leeuw? Jij speelt vals! Je hoort iets te kiezen wat we kunnen zien!’

‘Nou, ik kon ook een leeuw zien. Toen we begonnen, tenminste. Nu zie ik hem ook niet meer.’

Hattie probeerde te verwerken wat hij had gezegd. ‘Wil je me nou echt vertellen dat er een leeuw in het park was?’

Ben wierp haar een vernietigende blik toe, dwars door de pony die hij weigerde te laten knippen.

‘Natúúrlijk. Maar als je me niet gelooft, gaan we hem wel zoeken.’

Zonder haar reactie af te wachten, stond Ben op en beende hij weg.

Hattie rolde met haar ogen en zette zichzelf af van het bankje.

Ben was verschrikkelijk koppig; als ze hem niet op zijn woord geloofde, konden ze nog uren lopen zoeken naar die parkleeuw van hem. Maar goed, ze wilde ook weer niet dat haar kleine broertje wegkwam met het idee dat valsspelen werd beloond.

Hoewel hij klein was voor zijn leeftijd en Hattie juist groot, liep hij zo snel dat Hattie moeite had om hem bij te houden. Het park was niet heel groot, maar doordat er hier en daar bosjes stonden, had je geen goed overzicht. Toen ze hem inhalde, stond Ben net in de schaduw van een groepje bomen. Hij wees naar de rand van het park. Ze waren al bijna bij de weg met mooie herenhuizen aangekomen. Bij het horen van het lawaai van ronkende motoren van auto’s en bussen, voelde Hattie een steek van heimwee. Thuis had ze nooit verkeer gehoord, tenzij er iemand de oprit op kwam.

‘Kijk dan,’ zei Ben, die doorhad dat ze niet oplette. ‘Daar is de leeuw.’

Hattie keek. Onwillekeurig zakte ze neer op een boomstronk. In de verte zag ze gelige vacht, donkere manen en heel duidelijk ook een staart. ‘Dat is een léeuw.’ Toen ze Bens woedende gezicht zag, voegde ze er snel aan toe. ‘Sorry, ik weet dat je dat al zei, maar... je ziet niet elke dag een leeuw midden in Londen.’

‘Behalve in de dierentuin.’

‘Ja, klopt.’

‘Zullen we hem gedag gaan zeggen?’

‘W-wat?’ sputterde Hattie tegen.

Maar Ben rende al over het gras naar de rand van het park.

‘Je gaat toch niet zomaar gedag zeggen tegen een léeuw?’ mompelde ze in zichzelf. Wat zouden haar ouders wel niet zeggen als Ben in hun eerste week in Londen werd opgegeten door een leeuw?

Op een paar meter afstand van de leeuw haalde ze Ben in. Samen bleven ze verbaasd staan kijken. Dit was overduidelijk geen gewone leeuw. Hij had hen nog niet opgemerkt, omdat hij druk bezig was met iets wat er volgens Hattie uitzag als een soort sport. Het deed haar denken aan de oefeningen in de tijdschriften die haar moeder weleens kocht. Grondgymnastiek, werd dat genoemd.

De leeuw zou er lenig en elegant hebben uitgezien als hij niet gekleed was geweest in een zwarte pandjesjas met een grote split aan de achterkant waar zijn staart doorheen stak. Eronder droeg hij een zwart gilet en een wijnrode choker, wat zoiets was als een stropdas maar dan breder en boller, eigenlijk een soort sjaal. Wat het effect van zijn nette kleding verpestte, was dat hij niets droeg onder zijn... noemde je het bij een leeuw ook een taille? Een stukje verderop zag ze een heel grote, glanzende hoge hoed

liggen. Blijkbaar had de leeuw die afgezet zodat hij... kon doen wat hij aan het doen was.

Met open mond gaapten ze de leeuw aan, terwijl het beest zich in vreemde houdingen wroong die beslist niet makkelijker werden gemaakt door de pandjesjas. Geen van beiden wilden ze de eerste zijn die iets deed. Uiteindelijk leek de leeuw klaar te zijn met zijn oefeningen. Hij gaapte met zijn enorme bek wijd open, rekte zich uit als een kat en zwiepte de pandjes van zijn jas naar achteren, waarna hij met een tevreden zucht op het gras ging zitten.

‘Er gaat niets boven wat oefeningen op de vroege ochtend,’ merkte hij op tegen niemand in het bijzonder. Zijn

stem klok verrassend zacht. Hattie had eerder gegrom verwacht.

‘Op de vroege ochtend?’ fluisterde Ben tegen Hattie. Hij liet zijn horloge zien. Het was bijna halftwaalf.

‘Sst!’ siste ze, maar de leeuw had zijn goudgele ogen al op hen gericht.

Hij kwam onmiddellijk overeind, pakte zijn hoge hoed en maakte een diepe buiging, waarna hij de hoed boven op zijn manen zette. ‘Mijn verontschuldigen. Ik was me er niet van bewust dat ik gezelschap had. Ik zou niet dŭrven om zonder hoofddekseel in het openbaar te verschijnen.’

Geschrokken keken de twee kinderen elkaar aan. Hattie wist niet wat ze van deze leeuw moest vinden, maar gelukkig leek het er niet op dat hij van plan was om hen op te eten.

‘Wat was u aan het doen?’ vroeg Ben, terwijl Hattie zei: ‘Draagt u nou een hálf pak?’

‘Ik wil met alle liefde jullie vragen beantwoorden, maar ik vind dat we elkaar eerst beter moeten leren kennen,’ zei de leeuw. Met een glimlach legde hij een rij zeer puntige, glimmend witte tanden bloot. ‘Zouden jullie zo vriendelijk willen zijn me jullie namen te vertellen?’

‘Ik ben Ben Davenport, en dit is mijn zus Hattie,’ zei Ben met een uitgestoken hand.

Voordat Hattie Ben kon wegtrekken van de gevaarlijk uitzierende klauwen van de leeuw, had de leeuw Bens hand al tussen twee enorme poten. Hij schudde bloedserieus zijn hand.

‘Het doet mij deugd jullie te ontmoeten. Ik ben meneer

Dandy Poot, maar ik hoop dat jullie me gewoon Dandy willen noemen.’

Hij liet Bens hand los en pakte die van Hattie. Ze verstijfde, omdat ze scherpe nagels verwachtte, maar het enige wat ze voelde waren de fluweelzachte voetkussentjes en de plukjes vacht daartussenin.

‘Dandy Poot,’ herhaalde Hattie. Met moeite hield ze haar lach in.

‘Precies,’ zei Dandy. ‘Als welpje had ik nog geen achternaam, dus toen ik toetrad tot de menselijke maatschappij heb ik er zelf een gekozen. Ik heb mijn poten altijd een van de mooiste aspecten van mijzelf gevonden – zien jullie hoe keurig de nagels zijn geknipt? – dus het lag voor de hand dat ik mezelf daarnaar zou vernoemen.’

‘Aha,’ zei Hattie, met een zorgvuldig uitgestreken gezicht. ‘Het zijn inderdaad erg mooie poten.’

Dandy glimlachte breeduit, waarmee hij opnieuw zijn tanden toonde; zijn hoektanden waren langer dan Hatties pink. ‘Wat heerlijk dat je het met mij eens bent, mejuffrouw Davenport. En om je eerdere vraag te beantwoorden: ik kies mijn kleding uit als aanvulling op mijn uiterlijk. Als leeuw heb ik kleding uiteraard niet echt nódig. Waarschijnlijk is dit zelfs de eerste keer dat jullie een leeuw ontmoeten die de moeite heeft genomen om iets aan te trekken! Toch vind ik een pandjesjas en een choker heel goed passen bij de lichaamsvormen van een leeuw. En zeg nou zelf: wat is een pandjesjas nou zonder gilet? Mijn achterpoten zijn

echter op hun best *au naturel*, zoals de Fransen zeggen. Vooral omdat ik nog een kleermaker moet zien te vinden die bereid is om een staartgat in een pantalon te maken.’

Hattie en Ben staarden hem aan zonder dat ze wisten wat ze moesten zeggen, maar gelukkig was Dandy meer dan bereid om in zijn eentje het gesprek voort te zetten.

‘En jij, jongeheer Davenport, jij vroeg naar mijn oefeningen?’

Ben knikte, ineens verlegen.

‘Welnu,’ zei Dandy. Hij ging weer op het gras zitten en gebaarde met een poot dat ze hetzelfde moesten doen. ‘Het is iets wat ook wel grondgymnastiek wordt genoemd. Ah, jongedame’ – hij had gezien dat Hattie het woord herkende – ‘ik zie dat jij bekend bent met die term. De oefeningen zijn zo ontworpen dat ze zorgen voor een goede gezondheid en een mooi lichaam. Ik kan ze iedereen aanraden.’

‘Hoe vaak moet je ze doen?’ vroeg Hattie, die merkte dat Dandy verwachtte dat ze alles wat hij vertelde reuze-interessant zouden vinden.

‘O, ik zorg ervoor dat ik ze elke ochtend uitvoer,’ zei Dandy. ‘Ik leer ze je graag. Grondgymnastiek doet wonderen voor je houding, en ook voor je figuur natuurlijk.’

Hij knikte naar hen beiden alsof hij zichzelf heel gul vond door hen advies te geven, maar Hattie was een beetje beledigd door het idee dat haar figuur wonderen nodig zou hebben.

De leeuw trok een zakhorloge uit zijn gilet en keek erop.

‘Uitstekend! Tijd voor ontbijt. Jongeheer Davenport, mejuffrouw Davenport, willen jullie mij excuseren? Ik word thuis verwacht. Ik hoop dat we elkaar nog eens zullen zien. Een goede morgen!’

De leeuw kwam overeind op zijn achterpoten, boog naar hen en was al vertrokken voordat Hattie met haar ogen kon knipperen.

‘Ontbijt?’ zei ze tegen Ben, met een ongelovige blik op haar horloge. ‘Het is bijna tijd voor het middageten!’

Maar Ben luisterde overduidelijk niet. Hij keek Dandy met een bezorgde blik na. Hij torende hoog boven iedereen uit die hij voorbijliep. ‘Ik vraag me af waar hij woont,’ zei hij terwijl hij overeind kwam.

‘Néeé, Ben,’ zei Hattie toen ze begreep wat hij van plan was.

‘We lopen gewoon dezelfde kant uit als hij. Daar is toch niets mis mee?’

‘Maar...’

Ben liep al weg en Hattie had geen andere keus dan hem snel te volgen. Een dezer dagen zou haar broertje hen nog eens diep in de problemen brengen. Nu ze er zo over nadenkt, kon ze zich geen diepere problemen indenken dan een leeuw te achtervolgen naar zijn huis, zonder zijn toestemming.